

Arrest

nr. 347 565 van 1 juni 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 28 april 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Duitsland de vluchtelingenstatus toegekend werd op 21 juni 2017 (AD, landeninformatie, info Duitsland).

2. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van

zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingenwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Duitsland. Verwerende partij heeft naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Duitsland neergelegd.

Uit de door verwerende bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland wordt vastgesteld.

5. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Duitsland de vluchtelingenstatus toegekend werd op 21 juni 2017 (AD, landeninformatie, info Duitsland). Er liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat in casu het geval is, komt het toe aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij toont dit niet aan. Verder dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis. De artikelen 13 en 18 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), hebben betrekking op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de

Kwalificatierichtlijn regelt de modaliteiten van de respectievelijke verblijfstitels. Waar de verblijfstitels volgens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België het geval is), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan internationale bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij bij een terugkeer naar Duitsland zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland of dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen.

6. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Duitsland, of waardoor zij bij terugkeer naar Duitsland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij haalt noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in het verzoekschrift elementen aan waaruit kan blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Bijkomend kan erop gewezen worden dat zij aangaf bij de DVZ geen bijzondere procedurele noden te hebben. Indien zij na terugkeer nood zou hebben aan psychologische of medische opvolging, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Duitsland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Verzoekende partij brengt wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten, verbonden aan haar status toegekend in Duitsland, te doen gelden of waardoor zij bij terugkeer naar Duitsland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit voor verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Duitsland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. Uit het "Country Report Germany" van AIDA van juni 2025 blijkt niet dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen Duitse onderdanen en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat begunstigden van internationale bescherming zij op dezelfde wijze als Duitse onderdanen toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 259), onderwijs (p. 263) en sociale bijstand (p. 264). Verder wordt in het AIDA rapport gesteld dat er geen beperkingen zijn op de bewegingsvrijheid van begunstigden van internationale bescherming binnen Duitsland en dat zij zonder voorafgaandelijke toestemming binnen Duitsland kunnen reizen. Wel is er een verplichting voor statushouders om woonplaats te kiezen in de deelstaat waar hun asielprocedure heeft plaatsgevonden maar deze verplichting is niet van toepassing indien de statushouder werk vindt in een andere deelstaat waardoor hij of zij voldoende inkomsten heeft om in zijn of haar levensonderhoud te voorzien (p. 253). De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat haar persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat zij een mensonwaardig leven leidde in Duitsland. Verzoekende partij toont met haar verklaringen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Duitsland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Zij brengt immers geen elementen naar voren waaruit kan blijken dat het voor haar dermate moeilijk was om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen en dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Zij verwijst in het verzoekschrift enkel op algemene wijze naar landeninformatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Duitsland, zonder hierbij concreet in te gaan op haar eigen situatie. In dit verband dient erop gewezen te worden dat uit de verklaringen van verzoekende partij niet kan blijken dat zij zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie bevond. Zo blijkt uit haar verklaringen dat zij, alvorens zij naar de gevangenis moest in Duitsland, erin slaagde om een huis te huren en om te werken (NPO, p. 14-15).

Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde zij ook geen echte vrees te hebben ten opzichte van Duitsland. Indien de autoriteiten haar terug verblijfsdocumenten zouden geven, zou verzoekende partij zonder problemen terugkeren (NPO, p. 17). Waar verzoekende partij verklaart dat zij, nadat zij 20 maanden in de gevangenis had gezeten, er niet in slaagde om haar verblijfsdocumenten in Duitsland

te verlengen (NPO, p. 9-11) en na haar vrijlating enkel nog een document, 'aussweiss' genaamd, kreeg dat zes maand geldig was en dat de gemeente na afloop van deze zes maand dit document niet wou verlengen, (NPO, p. 10-11), dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat verzoekende partij dit op geen enkele wijze staaft. Zij legt de documenten die zij had in Duitsland niet voor en legt ook incoherente verklaringen af over waar deze documenten zijn. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent op pertinente wijze het volgende: "(...) eerst verklaart u bij DVZ dat uw identiteitskaart en paspoort in Duitsland hebt achtergelaten omdat ze vervallen zijn (DVZ verklaring, vraag 23), bij het CGVS verklaart u dan weer dat uw document werd gestolen na uw interview bij DVZ (NPO, p. 5), na confrontatie met uw verklaringen bij DVZ verklaart u dan weer dat u een foto op uw gsm had van uw documenten en dat deze gsm werd gestolen (NPO pp. 5-6) hetgeen niet kan verklaren waarom u geen inspanningen doet om uw documenten voor te leggen en dus doet vermoeden dat u geen zicht wenst te geven op uw administratieve situatie in Duitsland." Verzoekende partij voert geen enkel concreet verweer tegen deze pertinente motieven.

Verder legt verzoekende partij geen enkel ander document neer waaruit zou blijken dat zij een verlenging is gaan aanvragen en dat deze geweigerd werd en de reden waarom, noch legt zij enig document neer wat betreft haar gevangenisstraf in Duitsland (NPO, p. 12). Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij geen enkele poging deed om haar administratieve situatie op te lossen en dat zij zich hierover ook niet verder geïnformeerd heeft (NPO, p. 12 en 16). Uit het AIDA rapport blijkt dat verantwoordelijkheid voor het afleveren en vernieuwen van verblijfsvergunningen ligt bij de Deelstaat waar de statushouder verblijft en verblijfsvergunningen moeten vernieuwd worden zolang de reden voor de eerste uitgifte van de verblijfsvergunning blijft bestaan. Zonder formele intrekking van de internationale beschermingsstatus moet de verblijfsvergunning die op die grond werd uitgereikt worden verlengd (AIDA, p. 234). Verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat zij niet in staat zou zijn om haar verblijfstitel in Duitsland te verlengen of een nieuwe verblijfstitel te bekomen.

8. Er kan, gelet op het voorgaande worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden.

Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard."

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. MACHIELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. MACHIELS

K. POLLET